

Srdečně zdravím,

chci nabídnout k prodeji dva obrazy oleje na kartonu (70x80 cm a 100x70 cm), od Jana Antonína Pacáka (1941 – 2007), který si říkal Jeňýk. Namaloval je v Doubici v roce 1972 v posledním domě nalevo, směrem na Chřibskou (nyní dům u Bubeníčků), kde v té době v onom domě pobývali výtvarníci, vedle Jeňýka, ještě Jirka Altman, Tonda Ctibůrek, Petr Hampl, Daniela Kaušticová a Tříška. V Doubici o tom nikdo nevěděl, dokonce ani parta Generalissima, ale na jejich omluvu nutno říci, že mladí chlapi tenkrát o výtvarné umění ani nezakopli, leda tak o drny při fotbale za Průmstavem.

Výše zmínění byli v Doubici na výtvarném soustředění. Prováděl jsem je po okolí Doubice, z kterého byli nadšení a krásné večery jsme trávili v chalupě povzbuzování hlavně tuzemákem. Jeňýk pod jeho vlivem produkoval neskutečnou muziku - do nosních dírek si zastrčil dvě malé flétničky, jejich zvuk doprovázel pískáním na pusy a rytmus vytvářel malými činely, které si upevnil na nohy. Po jedné takové produkci se dostal do transu a rozhodl, že spálí všechna díla, která za pobytu v Doubici vytvořil. Zadržel jsem ho a poprosil, ať mi je raději dá. Po dlouhé době jsem Jeňýkovi tuto historku připomenul, když měli vystoupení s Grafičankou. Nevzpomínal si a požádal mne, abych mu ona dílka vyfotil. To jsem učinil a přinesl jsem mu je ukázat na vernisáž výstavy, kterou měl u Jany Reichové. Koukal na ně ohromeně a Jirka Slíva podoktl, že to je to nejlepší, co kdy udělal! Jeňýk by je se mnou okamžitě vyměnil za cokoli z probíhající výstavy, nebo ať za ním přijdu do ateliéru a dohodneme se, ale k tomu už bohužel nedošlo. Když jsem mu po čase volal, byl v nemocnici a nedlouho poté zemřel!

Ve stejném domě jako výtvarníci dvakrát pobývalo divadlo Orfeus pod vedením principála Radima Vašinky s krásnými děvčaty. Byly to rovněž vydařené noci a i dny. Th. Mgr. Ervín Kukučka, v té době člen souboru, připravoval například Jablunkovské placky - to se ven vynesla kamna, nasadil se komín, zatopilo se a placky se pekly na rozpálených plátech bez tuku. Ještě bych chtěl říct, že dnes jsem byl s obrazy od Jeňýka, za vynikající restaurátorkou starých tisků Janou, také bývalou členkou souboru Orfeus, aby obrazy podlepila kartonem.

Že mladí chlapi kdysi nezaznamenali ani partu divadelníků, to nechápu, ale musím asi uznat, že Jirkovi Akošovi a Ondřejovi v té době vykukovali z trenek ještě pleny a Mirek Tomša byl zcela zaneprázdněn sledováním, o kolik povyroستla řadra Dáše Bauchové, že ostatní ani nevnímali! Naštěstí se parta kolem Generalissima nevydala po stopách Rychlých šípů. Byl jsem přítomen

tomu, když Ivan Martin Jirous, zvaný Magor (tuto přezdívku mu dal Eugen Brikcius, neboť jednou Jirous vyběhl rozčilený za někým z hospody u Svitáků, Eugen prohlásil, to je ale magor a slyšel to Mejla Hlavsa a ujalo se to! To mně a Sabině Eugen v Toskánské vinárně potvrdil.), na otázku o Foglarovi, vyskočil na židli a zakřičel

Rychlý šípy nemrdaj!

Chlapci, mám Vás všechny rád a těším se, až si o „Cvičení“ dáme panáka!

Pa, Pavel Dykast

Dykast.pavel@seznam.cz

